

5) Ὁ τόπος ὅπου μεταβάς τις δὲν ἐπιστρέφει, ὁ ἄδης Πόντ. (Σάντ.) Σαμοθρ.: Δέβα 'ς σὸν ἄκλωστον καὶ 'ς σὸν ἀγύριστον! Ἀρὰ Σάντ. Π' νὰ πὰς 'ς τὸν ἄκλωστον! Σαμοθρ.

ἀκμάζω λόγ. σύνηθ. 'κμάζου Ἰμβρ. 'κουμάζω Ρόδ. ἀκναιάζω Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Νίσυρ. Πάρ.(Λεῦκ.) κ. ἄ. 'κναιάζω Ἀμοργ. Κῶς Σύμ. Τήλ. ἀκναιιάζω Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Κῶς 'κναιιάζω Κῶς Σύμ. 'κνάζω Ρόδ. Σύμ. 'κναιιάζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀκμάζω. Οἱ εἰς -ναιιάζω τύπ. ἀπὸ τοῦ ἀκναιῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀκμαῖος, ἔνθα ἡ τροπή τοῦ μ εἰς ν εἶναι κανονική. Ὁ τύπ. 'κουμάζω κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ συνοδίτου φθόγγου ου.

1) Γίνομαι ὥριμος, ὠριμάζω, ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀκόμα δὲν ἠκναιάσανε τὰ σταφύλια Θήρ. Ἡκναιάσανε τὰ συκοστάφυλα αὐτόθ. Ἐκναιάσαν τὰ σῦκα Σύμ. || Ἄσμ.

Ω, πορτοκάλι μ' ἄγουρο, καὶ πότε θενὰ 'κναιάσης, νὰ 'ρθης νὰ μ' εὖρης νὰ σοῦ πῶ δὴν λόγια νὰ τὰ πιάσης; Τήλ. Καὶ μετβ. καθιστῶ τι ὥριμον Κάρπ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Τὴν Τετράη πιάν-νει φύλλα | καὶ τὴν Πέφτη πιάν-νει μῆλα, τὴν Παρασκευῇ τὰ 'κναιιάζει | καὶ τὸ Σάατο τὰ κόβγει

Κάρπ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, φθάνω εἰς ὥριμον ἡλικίαν, μεστοῦμαι, καθίσταμαι συνετὸς Θήρ.: Ἀδε πρῶτα νὰ 'κναιάσης κ' ὕστερα νὰ 'ρθης νὰ μιλάς! γ) Ἐπὶ γυναικός, παχύνομαι Ρόδ. δ) Ἐπὶ ὀρνίθων, παύω νὰ γεννῶ (δηλονότι διὰ τὴν πάχυνσιν) Ἰμβρ. 2) Μεταπειθόμαι, συγκατατίθεμαι, συγκαταβαίνω οἶονεῖ ὑπὸ τῆς βίας τῆς λογικῆς ἢ τῶν πραγμάτων Ρόδ.: Ἦτον στρουφνὸς ἀνθρώπος πρῶτα, μὰ τώρα ἔκνασε καλὰ καὶ καλά. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ (νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ τρόπον τινὰ νὰ ταπεινωθῇ, νὰ μαλακώσῃ) Ρόδ.

ἀκμαῖος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀκναιῖος Ἀμοργ. Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Σύμ. κ. ἄ. ἀκναιῖος Σύμ. ἀκουναιῖος Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκμαῖος. Περὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2,95. Πβ. καὶ τὸν αὐτὸν ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανελ. 9 (1912/3) 21.

1) Ἰσχυρός, ἔντονος λόγ. σύνηθ.: Ὁ στρατὸς ἔχει ἀκμαῖο ἡθικὸ λόγ. σύνηθ. Ἀκναια γόναι' ἂ τρέχουμε ('ἀ=νὰ) Σύμ. 2) Ἐπὶ καρπῶν καὶ μάλιστα ὀπωρῶν, ἀκμάζων, ὥριμος ἔνθ' ἄν.: Ἀκναια καρπούζα - σταφύλια - σῦκα κττ. Θήρ. κ. ἄ. β) Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, μαλακὸς Σύμ.: Ψωμὶὰ ἀκναια.

ἀκμαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. 'κναστός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκμάζω.

Ἐπὶ ὀπωρῶν, ὥριμος: 'Κναστό σῦκο.

***ἀκμαστος** ἐπίθ. ἀκναιαστος Θήρ. Θράκ. κ. ἄ. ἀκναστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκμαστός < ἀκμάζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ ἄωρος ἔτι, ἐπὶ ὀπωρῶν ἔνθ' ἄν.: Σταφύλια - σῦκα ἀκναιαστα Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγίνωτος 3.

ἀκμαστοφάγος ὁ, ἀμάρτ. 'κναστοφάς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκμαστός καὶ τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ τρώγων τοὺς καρποὺς ἀκμαστούς, ἦτοι ὠρίμους, ὁ περιμένων νὰ φάγῃ τοὺς καρποὺς ὠρίμους: Παροιμ. Ὁ ἀουροφάς ἔφασε καὶ ὁ 'κναστοφάς δὲν ἔφασε (ὁ ἔχων τὸ ὀπωροφόρον δένδρον ἀναμένων νὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν τοῦ ὠριμον προλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ κλέπτοντος σὺτὸν ἐνῶ ἔτι εἶναι ἄωρος). Ἀντίθ. ἀγουροφάγος.

ἀκμή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀχμή Πόντ.(Ἀμισ. Σάντ.) ἀτμή Κύπρ. ἀκιμή Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀκμή. Διὰ τὸν τύπ. ἀκιμή πβ. ἀτιμός - ἀτιμός, καπνός - καπινός κττ., ἐν οἷς πρόκειται ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου ι.

1) Ἡ τελεία ὠριμότης πράγματός τινος ἡ καταστάσεως, τὸ ἄκρον ὄριον, εἰς ὃ δύναται τι νὰ ἐξελιχθῇ ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἀκμή τῆς ἡλικίας - τοῦ θέρους - τοῦ χειμῶνος κττ. Ἦτο καὶ αὐτὸς μιὰ φορὰ εἰς τὴν ἀκμήν του, μὰ τώρα ἐξέπαισε σύνηθ. Αὐτὸς εἶναι 'ς τὴν ἀκιμήν του (εὐτυχεῖ, εὐημερεῖ) Λακων. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ἀκμήν τους Χίος Ἀπάνου 'ς τὴν ἀκμήν αὐτοῦ ἐν Οἶν. 2) Τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς ὠριμότητος, τῆς καταλληλότητος Θράκ. (Περίστασ.) Πόντ. (Κερασ.): Ἐρθεν ἡ ἀκμή νὰ γίνταν τὰ σταφύλια Κερασ. Ἡρθε ἀκμή νὰ μοιραστοῦμε Θράκ. Ἐρθεν τὸ κορίτσι μ' 'ς σὴν ἀκμήν ν' ἀντρίξῃ (δηλ. εἰς ἡλικίαν γάμου) Κερασ. Ἀπάνω 'ς σὴν ἀκμήν ἔρθεις αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφ. Ἡλέκτρ. 22 «οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή». β) Κατάλληλος περίστασις, εὐκαιρία Πόντ. (Σάντ.) 3) Ἡ μεγίστη ὀξύτης, κρισιμότης, κρισιμος στιγμή, κίνδυνος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Τὸ ἔργον - ἡ δουλεία ἔρθεν 'ς σὴν ἀκμήν ἀθες (ἡ πρᾶξις ἔφθασεν εἰς τὸ κρισιμον αὐτῆς σημεῖον, ὥστε νὰ λάβῃ ὠρισμένην τροπήν) Ἀμισ. Σὸ ποῖον ἀκμήν ἔρθα! Κερασ. Ἡρθε 'ς τὴν ἀκμή νὰ πεθάνῃ (ὀλίγον ἔλειψε κτλ.) Σύρ. Ἐπῆα σὲ ἀκμή νὰ πεθάνω Μύκ. Ἐσὺ μὰς ἔφερες σὲ τέτοια ἀκμή Θράκ.(Ἡρακλῖτς. Λούπιδ.) || Φρ. Ἡρθε 'ς τὴν ἀκμήν του (ἐπὶ ἐτοιμαθανάτου) Λακων. Ἐρθεν 'ς σὴν ἀκμήν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. Ἡ χρῆσις καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐρ. Φοίνισσ. 1081 «ἦλθον... ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν». || Ἄσμ.

Εἰς τὴν ἀκμήν ποῦ μ' ἔφερες σκέψου καὶ συλλοῖσου, ἃ δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό, τὰ νῆατα μου λυπήσου

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) — Ποίημ.

Μαυριασμένη ὥρα, παράδικη στιγμή

ποῦ μ' ἔκαμες νὰ φέρω τὸ φῶς μου 'ς τὴν ἀκμή

ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 45. Πβ. ἀρχ. «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς».

***ἀκναιάδι** τό, 'κναιάδ' Λέσβ. (Πέτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκναιῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀκμαῖος.

Ἐπὶ τοῦ λίαν μεθύοντος (ἀπὸ τῆς ἐννοίας τοῦ λίαν ὠρίμου καρποῦ): Εἶναι 'κναιάδ'.

ἀκνηστος ἐπίθ. Σύμ. ἀκνεστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. κνησιτός.

1) Ὁ μὴ κνησθεὶς ἢ ὁ μὴ κνηθόμενος, ἄξυστος Σύμ.

2) Μεταφ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος κνησμόν, γενετήσιον ὀργασμὸν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ὅλ' ἐκνέσταν κ' ἐσὺ ἐπέμ'νες ἀκνεστος Χαλδ.

ἀκοδεσπένευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *κοδεσπενευτός < κοδεσπενεύκουμαι, δι' ὃ ἰδ. οἰκοδεσποινεύομαι.

Ὁ μὴ ἱκανὸς ἢ ὁ μὴ γινώσκων νὰ διοικῇ τὸν οἶκόν του, συνήθως ἐπὶ γυναικός. Συνών. ἀνοικοκύρευτος.

ἀκοή ἢ, σύννηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκόη Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκογή Ποντ. (Κερασ. Χαλδ.) Χίος κ.ά. ἀκουή σύννηθ. ἀκουγή Θράκ. (Μάδυτ.) Χίος κ.ά. ἀκ'γή Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Κυδων. Λέσβ. ἀκούη Ρόδ. ἀκοά Πελοπν. (Μάν.) ἀκουά Κεφαλλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκοή. Οἱ τύπ. ἀκογή καὶ ἀκουγή κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγγου. Ὁ τύπ. ἀκ'γή ἐκ τοῦ ἀκουγή. Οἱ τύπ. ἀκόη καὶ ἀκοή παροξύνονται ἀναλογικῶς κατὰ τὸ πλάτη, μύτι κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,555. Ὁ τύπ. ἀκουά εἶναι Δωρικὸς. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,72.

1) Ἡ δύναμις, ἡ αἰσθησις τοῦ ἀκούειν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀκοή πῶχει! πολλαχ. Ἐχει καλὴν ἀκουή Σίφν. Σύμ. Χάνω τὴν ἀκοή μου (παθαίνω κώφωσιν) Κεφαλλ. Κρήτ. Σίφν. κ.ά. Ἐχάσεν τὴν ἀκοήν αὐτ' Τραπ. Χαλδ. Ἐπαθένη ἡ ἀκοή μου, κουφάθηκα Κύθν. Παίρνω τὴν ἀκοή (καθιστῶ τινα κωφόν) Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά. Οἱ νεράιδες τοῦ πήρανε τὴν ἀκοή (πβ. παίρνω τ' ἀφ'τιᾶ) Κρήτ. Ποῦ νὰ βγῇ ἡ ἀκοή σου! (νὰ χάσῃς τὴν ἀκοήν σου!) Ἰων. (Κρήν.) || Ποίημα.

Με βρονχίσματα σαλεύει | ποῦ τρομάζει ἡ ἀκοή (τρέμει τις ἀκούων) ΔΣολωμ. 26. Ἦδη παρ' Ὀμ. Π 634 «ὄρουμαγδὸς ὄρωρεν | οὔρεος ἐν βήσσης, ἔκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκούη» καὶ Θουκ. 7,70,6 «ἐκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς». 2) Ἐκεῖνο ὅπερ ἀκούομεν, ἡ φήμη περὶ τινος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κυδων. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀμφισσ.) Χίος Σύμ. Ἐσὺ ἔχεις τὴν ἀκοή πῶς εἶσαι καλὸς Θήρ. Ἦβγεν του κακὴ ἀκοή (ἐδυσφημήθη) Σύμ. Δὲν ἔχει καλὴ ἀκουή Κάρυστ. Ἦβγι-ῆ-ἡ ἀκ'γή σ' ὅς οὐλου τοὺν κόσμον (ἔγινε διαβόητος) Κυδων. Ἐν' καλὴ ἡ ἀκουή σου Κύπρ. Ποῦ δὲν ἐντρέπεται καλοπερνᾷ, μ' ἔχει κακὴν ἀκουήν Κάρπ. Τὸν ἐτρανίζασι καὶ τὸν ἐρριζασιν κάτω ἀφ' τὸν κρεμὸν καὶ δὲν ἐπόμεινεν μηδ' ἡ ἀκουγή του (οὐδὲν ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ) Χίος || Παροιμ. Ὁ λύκος ἔχει τὴν ἀκουή τὸ ἡ ἀλεποῦ τρώει τ' ἀρνί (ὅτι ἡ φήμη περὶ τῆς ἀρετῆς ἢ κακίας τινὸς καλύπτει τὴν ἀντίθετον πραγματικότητα) Αὐλωνάρ. Ὁ Μάις ἔχει τὴν ἀκοή καὶ ὁ Θεριστὴς τὴν πείνα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) ἀγν. τόπ. Καλὴ ἀκοή ὅς τὸ θεριστή, μὴ σπείρη, μὴ θερίσῃ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σύμ. Τῶν ἀρχόδω δὲ παιδὰ μὲ τὴν ἀκουή παδρεύουδαι Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Μάννα μου, δέντρον πῶπσε, μάννα μου, σουπαρίσσι τὸ ἔ ἀκουή του θ' ἀκουστῇ ὅς Ἀνατολή, σὲ Δύσι Μεγίστ.

Ἐ, Παναγιώτα γνωστικεῖα, | ἔβγαλες νάμι καὶ ἀκοά ὅς τὰ μέρη τὰ προσηλιακά
(νάμι = ὄνομα φημισμένον) Μάν.

Κ' ἔγινε μέγας ἀρχηγός, | ἔβγαλε νάμι καὶ ἀκοή Πελοπν. (Λακων.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 1,4 «Μίνως γὰρ παλαιάτατος ὢν ἀκοῇ ἴσμεν». Καὶ μεταγν. Πβ. Κ. Δ. (Ματθ. Εὐαγγ. 4,24) «καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοή αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν», αὐτόθ. 14,1 «ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἠκούσεν Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὴν ἀκοήν Ἰησοῦ». Συνών. ἀκουσμα, ὄνομα. 3) Ὀνομασία, κλησις, ὄνομα σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὴν ἀκουή τὴν ξέρω, ἀλλὰ τί πρᾶμα εἶναι δὲν τὸ ξέρω (οἶον τῆς μπα-

νάνας) σύννηθ. Μετὰ τῶν προθ. ἀπὸ καὶ ἐκ μετὰ γενικ. ἡ καθ' ἀπλὴν γενικ. συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω (δηλ. μανθάνω τι, γνωρίζω τι μόνον κατ' ὄνομα παρ' ἄλλων ἀκούσας, οὐχὶ αὐτὸς ἰδὼν) πολλαχ. : Ἀπ' ἀκουῆς τὸ ἔχω Λακων. Εἶδες τὸ βασιλέα; — Ἀπ' ἀκουῆς τὸ ἔχω αὐτόθ. Ἀπ' ἀκ'γῆς ἢ ἀκ'γῆς τὸ ἔχου Λέσβ. Ἐ ἀκουῆς Εὐβ. (Κονίστρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐ ἀκουῆς ἤξιραν οἱ γονεῖοι μας οὐλα αὐτεῖνα πῶς θὰ γέν'νι Αἰτωλ. Ἐ ἀκουῆς μου Κονίστρ. Τὸ ἔχω ἀκουῆς Ἀνδρ. Ἐχω ἀκουῆς πῶς τὸν πῆγαν ὅς τὴν Πόλι Θράκ. (Γανόχ.). Καὶ κατ' αἰτιατ. ὡς κατηγορούμενον τοῦ ἀντικειμένου Θράκ. Κερασ. Χαλδ. : Ἀκοή τὸ ἔχω Θράκ. Ἀκοήν ἄς ἔγῃς ἀτο (μάθε το παρ' ἐμοῦ) Κερασ. Χαλδ. || Παροιμ. Ἀπ' ἀκουῆς ἀλέθ' ὁ μύλος (ὅτι καθὼς ὁ θόρυβος τοῦ μύλου πείθει πάντα ὅτι δὲν ἀργεῖ καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ τοῦτο δι' αὐτοψίας, οὕτω καὶ τοὺς ἀνθρώπους τιμῶμεν κατὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν φήμην χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ λάβωμεν πείραν τῆς ἀρετῆς των) Νάξ. (Γαλανάδ.) κ.ά. Ἡ χρῆσις ἤδη ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Φαίδ. 61d «ἀγὼ ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω» καὶ Θεαίτ. 201b «ἐξ ἀκοῆς κρίνοντες». Συνών. ἀκουστά. 4) Τὸ δι' οὗ ἀκούομεν, τὸ οὖς Θράκ. (Μάδυτ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Ρόδ. : Ἡμπε μέσ' ὅς τὴν ἀκοή μου τὸ νερό Ρόδ. Τοῦ φ'τεύω τσεροπάν' μέσ' ὅς τὴν ἀκουή Μύκ. Βοῖζει ἡ ἀκοή μου Κρήτ. Πονεῖ ἡ ἀκοή μου Μέγαρ. Νάξ. Μοῦ τρώει ἡ ἀκ'γή μ' Μάδυτ. Μῶσπασες μὲ τὴν πολυλογία σου τὴν ἀκουά Κεφαλλ. Ἡ φωνή του τρυπάει τὴν ἀκουά αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σαπφ. 2,12 «ἐπιρρόμβεισι δ' ἄκουαι», Ἀριστοτ. Πολιτ. 1287b,27 «δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνειν». 5) Κρόταφος Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐντῶτδε με ἀπέσ' ὅς σὴν ἀκοή Ὀφ. Ἐχτύπεσεν ἀπέσ' ὅς σὴν ἀκοήν κ' ἐσκότωσεν ἀτον Τραπ. Χαλδ. Ὅς σὴν ἀκοή μ' ἐκόντεψεν νὰ ἔρται ἡ πέτρα ντὸ ἔσυρες Κερασ. 6) Τὸ ἔκκριμα τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου τοῦ ὠτός, ἡ κυψελὶς Θράκ. (Μάδυτ.) Ρόδ.

ἀκοῖδι τό, Ἦπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀκοῖδιον.

Ἡ ἀκοή, τὸ οὖς: Αἰνιγμ. Τὰ φεγγίδια, τ' ἀκοῖδια, ὁ ζουρνᾶς κ' ἡ τραχαγγέλω (τὰ τέσσαρα αἰσθητήρια τοῦ προσώπου).

ἀκοίλιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοίλιαστος < κοι- λιάζω.

Ἐπὶ τοίχου καὶ ἐν γένει τοιχώματος, ὁ μὴ παθὼν ἐξόγκωσιν ἐνθ' ἀν.: Ἀκοίλιαστό 'ν' ἀκόμα τὸ πεζούλλι, μὰ φαίνεται μιν πῶς ἐξεκόλλησε γαί θὰ ῥθῃ κάτω μὲ πρώτη βροχή.

ἀκοιλοπόννητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκοιλοπόννητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοιλοπονητός < κοιλοπονῶ.

Χωρὶς πόνους τῆς κοιλίας, ἄνευ ὠδίνων: Ἠκαμεν ἕνα γιὸ κ' ἠκαμέ δανε καὶ ἀκοιλοπόννηστο, μάτι μὴ δὴ βιάσῃ!

ἀκοίλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοίλωτος < κοι- λῶνω.

Ὁ μὴ κοιλανθεὶς, οἶον ὑπὸ κτυπήματος, ὁ μὴ σχηματίσας κοιλότητα: Ἀκοίλωτον ἐν' ἡ τέντερε (ὁ τέντερες).

